

kaj od tega? Pustimo torej Kreslina v ječi, o njegovi nedolžnosti se skoro prepričajo, in tako se morda zopet vendar pobota z Bergerjem. Z neprevidnim ravnanjem spravimo lahko njega in sebe v veliko škodo!»

»Kreslina moramo takoj osvoboditi, da nam svetuje in posreduje mej nami in Bergerjem, brez dela, brez zaslužka ne moremo izhajati dolgo«, ogласi se nekdo drug. Nato se vrne Kreslinovka in jim reče:

»Možje, po tem, kar se je zgodilo, ne more moj mož več ostati pri Bergerju; namestu njega dobodete najbrže drugega nadzornika, on vam torej ne more več pomagati, obrnite se kam drugam! Bog pomagaj vam in nam!«

Naši vzorniki v zgodovini.

3. Danijel O'Connell.

(Konec.)

Pri takem možu pač ni treba še posebej omenjati, da je bil tudi izvrsten oče svoji družini in dober vzgojitelj svojim otrokom. Najrajše in najpristronejše se je veselil, kadar mu je pripustil čas, pri svoji ljubljeni družini v domači hiši. Bridka žalost mu torej presune srce, ko mu v 35. letu srečnega zakona umrje ljubljena soproga. Pa prav po katoliško si gre tolažbe iskat v cistercijanski samostan, kjer opravi duhovne vaje. Menihi ga slovesno sprejmó s procesijo pri samostanskih vratih in, ko pridejo ž njim v kor, zapojó vsi zahvaljeno pesem »Te Deum«. Veliki mož je bil sprejel že marsikatero čast, pa tako ga še ni nič ganilo, kakor »Te Deum« v samostanski cerkvi. Bilo mu je, kakor bi nekako čutil sprejetje v večnosti po dolgem delu in trudu.

Vendar tako hitro še ni imel iti uživat plačilo za svoj trud; čakalo ga je še težko delo; prestati je moral še največjo krivico. Čes, da kali mir, da je zarotnik itd., klican je bil pred sodbo in 30. maja 1844 obsojen za jedno leto v ječo in precejšno denarno kazen, čeravno mu niso mogli ničesar dokazati. Sodnik Burton je jokaje bral obsodbo ter komaj končal. Blagi O'Connell pa je mislil le na to, kako bi pomiril užaljeno ljudstvo, in šel je v zapor, rekši: »Bodi Bog zahvaljen! za Irsko sem v ječi!« Bil je še zadosti dobro postrežen v ječi in že v začetku septembra je prišlo sporočilo, da je višja sodnija ovrгла sodbo, da je tedaj prost. Neizmerno veliko je bilo veselje povsod. O'Connell skoro ni mogel dalje, vse ga je hotelo videti, pozdravljati; reče jim, naj bodo sicer veseli, »ker srečni ptiček mora žvrgoleti«, vendar naj se mirno razidejo in Boga zahvalijo za to milost. Drugo jutro, 7. sept., gre na vse zgodaj še nazaj v ječo, da tam dokončá devetdnevnicó, ki jo je bil z drugimi katoliškimi jetniki pričel v čast Materi božji za praznik njenega rojstva. Ne pozabi v svojem veselju tudi žalostnih ter odkupi štiridesetim jetnikom prostost. Marijin praznik, 8. septembra, je bila slovesna sv. maša

in »Te Deum«; in kakor po glavnem mestu so po vsej Irski klečé hvalili Boga za toliko veselje; preganjanje jim ga je storilo še tisočkrat ljubšega in častitljivejšega!

Komaj oproščen gre zopet na delo za vero in dom. Pa čedalje bolj mu peša zdravje. Sitna pravda in ječa je bila za skoro 70 letnega moža prehuda poskušnja. Slaba letina 1846 je bila vzrok hude lakote na Irskem. Še jedenkrat poskusi častitljivi starček svoje moči ter hiti 26. januvarija 1847 v London, da bi prišla vlada na pomoč stradajočemu ljudstvu. Pa njegova prošnja je bila zavržena in njegovo srce je vsled tega še bolj potrto.

Sedaj nevarno zbolí. Zdravniki mu svetujejo, naj gre v gorkejša kraja. Tudi sam je že zdavno hrepenel romati v središče krščanstva, na grob svetih apostolov Petra in Pavla. V Rimu pri nogah svetega očeta Pija IX., je mislil končati svoje življenje, katero je bil vse posvetil v službo katoliški cerkvi. Napoti se skoz Francosko in vzame s saboj svojega duhovnika, dr. Mileya, in dva sina ga spremljata. Že na Francoskem se je čutil zelo slabega in v Genovi nastopi nevarnost tako velika, da starček pričakuje najhujšega in želi sv. zakramentov. Bilo je 15. majnika ob dveh zjutraj, ko stopi 88 letni nadškof sam z Najsvetejšim v bolnikovo sobo. O'Connell sprejme pri popolni zavesti z veliko pobožnostjo svete zakramente. Najsvetejše ime Jezus, »Spomni se« sv. Bernarda in vrstice iz psalmov so mu bile vedno na jeziku. Vse njegove misli so bile obrnjene le na božje reči: zadnjih štirideset ur ni ust odprl za drugo besedo kakor za molitev. Vse svoje življenje je svojo vero javno spoznaval, pristrčno ljubil, zvesto izpolnjeval: sedaj mu je bila mogočna tolažba v smrtni temoti. »Pripravljanje za smrt« sv. Alfonza Ligvorskega je bila zadnja knjiga, ki jo je bral; pri njem so jo našli in poznalo se ji je, da jo je pogosto rabil. — Umrl je še tisti dan v soboto ob pol desetih zvečer, ravno v sredi Marijinega meseca. Njegova zadnja želja, prelepa želja je bila, da »naj počiva njegovo srce v Rimu, njegovo truplo pa na Irskem!« Ta poslednja želja tako lepo vse na kratko pové, kar se more sploh veličastnega povedati o tem slavnem možu.

Dr. Miley in pokojnikov sin Danijel sta prinesla dragoceno zapuščino, preblago srce v skrinjici počivajoče, v Rim. Sv. oče Pij IX. vskliknejo: »Ker nisem bil tako srečen objeti junaka krščanstva, naj objamem vsaj njegovega sina. Z največjim sočutjem sem bral sporočilo o njegovih zadnjih trenutkih; njegova smrt je bila res blažena.«

Cerkveno opravilo za ranjcega je bilo na moč slovesno v cerkvi svetega Andreja. Slavni pridigar o. Ventura je imel žalni govor, v katerem je prekrasno slikal izredne zasluge pokojnikove in prelepe lastnosti njegovega bogoljubnega srca. Končal je tako-le: »S sv. imenom Jezus in Marija so ugasnili slednjič odmevi tistega mogočnega glasu, ki je zdrizal zemeljski krog, in potlej se je povzdignil proti nebu veliki duh, ki si je bil pridobil strmenje sveta. Ni mu bilo dano v zemskem telesu se prikazati v Rim. Prišel pa je semkaj v duhu in po svoji nežni ljubezni je tudi takorekoč umrl tukaj. Zakaj njegova zadnja volja je bila: »Moje telo na Irsko, moje srce v Rim, moja duša v nebesa!« Kakošna oporoka, kakošna zapuščina je to! Si li morete

misлити veličastnejši in ob jednom pobožnejši testament! Irska je njegova domovina, Rim je njegova cerkev, v nebesih je njegov Bog. Bog, cerkev, domovina, ali z drugimi besedami: veličastvo Božje, prostost cerkve, blagor domovine njegove, to so bile velikanske namere vseh njegovih dejanj, to blaga, jedina težnja njegove ljubezni. Ljubi svojo domovino, zato ji voli svoje telo; še bolj ljubi svojo cerkev in zapusti ji svoje srce; še bolj, kakor cerkev, ljubi svojega Boga in njemu izroči svojo neumrljivo dušo!»

Truplo njegovo se je šele avgusta 1847 prepeljalo na Irsko in je bilo v glavnem mestu Dublinu skoro po kraljevsko sprejeto. Na tisoče priprostitih in imenitnih ljudij ga je spremljalo v groba mirni dom. Živel je 71 let, devet mesecev in devet dni. Njegov spomin je vsekán v kamen in jeklo v Rimu in na Dublinskem pokopališču; najboljši, in pa najtrajnejši spomin si je postavil v ljubečih in hvaležnih srcih dobrega irskega naroda, kateri ga nikdar ne pozabi!

Svetniki-ljubitelji in ljubljenci živalij.

(Po Fr. Lindenu priobčuje Jos. Volc.)

XXX.

Svetnik Sola (umrl 790) je oznanoval vero na Angleškem. Deloval je v okolici mesta Eichstätt. Nekdaj je šel na potovanje. Da bi pa hitreje potoval, zajaše konja. Na poti zapazi njegov konj volka, prežečega na čredo. Zato se začne plašiti. Svetnik pa zapové konju, naj gré na volka in ga umori. In glej! Konj se zaleti v zver in jo bije s kopiti, da mrtva obleži.

XXXI.

Svetnik Simpert je bil škof v Avgsburgu. Umrl je l. 815. Kmalu po njegovi smrti se je zgodilo to-le: Ne daleč od Avgsburga je prišla volkulja do neke kmetske hiše. Pred hišo se je igralo dete, katero so brezskrbni stariši samo doma pustili. Tedaj pograbi volkulja otroka in ga odnese v goščo. Mati otrokova se žalujoča zateče k sv. Simpertu. Njena prošnja ni bila zaman! V kratkem prinese volkulja otroka popolnoma zdravega nazaj, ga položi na prag hiše in mirno odide.

XXXII.

Sveti Meinrad (umrl 861) je bil puščavnik na Švicarskem. Živel je v okolici, kjer je sedaj imenitna Marijina božja pot v Puščavi (Einsiedeln). Bil je puščavnik v pravem pomenu besede. Jedina družčina njegova sta bila dva krockarja, katera je sam izredil. Bog pa je hotel, naj tudi ljudje zvedó za njegovo bivališče, da bi jim bil pomočnik in svetovalec v dušnih potrebah.